

SADLEŐTİRME MESELESİNDE

**DÜŞÜNCE VE
KANAAATLERİMİZ**

İÇİNDEKİLER

- 1-** 14 Nisan 2012 tarihinde yapılan Türkiye Umumi Meşveretinde Meşveret Heyetinin SADELEŞTİRME İLE İLGİLİ LÂHİKASI.....5-20
- 2-** 4 Nisan 2013 tarihinde yapılan Ehl-i Hizmet Meşveretinde SADELEŞTİRME İLE İLGİLİ EHL-İ HİZMETİN LÂHİKASI.....21-23
- 3-** 1991 yılında Hz. Üstadın hizmetinde bulunan ağabeylerimizin tamim etmiş oldukları SADELEŞTİRME İLE İLGİLİ LÂHİKA MEKTUBU.....24-50

**14 NİSAN 2012 TARİHİNDE YAPILAN
TÜRKİYE UMUMİ MEŞVERETİNDE
MEŞVERET HEYETİNİN
SADELEŞTİRME İLE İLGİLİ LÂHİKASI**

14 Nisan 2012
İstanbul

Aziz, Siddık Kardeşlerimiz,

Evela, çok mübarek ve çok sevaplı ibadet ayları olan şuhur-u selasenizi ve eyyam-ı mübarekelerinizi bütün ruh u canımızla tebrik ediyoruz.

Saniyen, Risale-i Nur bütün dünyada tahayyüllerin fevkinde intişar ediyor; ihtiyacını hissedenler, hakikate susayanlar, ciddi talep eden yediden yetmişe herkes istidadı, iştyakı, azm ve gayreti, saffet ve samimiyeti nisbetinde bu ders-i imaniyeden istifade ediyor, hisse alıyor. Üstadımız “Risale-i Nur, benim bedelimle sizlerle görüşür, derse müştak yeni kardeşlerimizimize güzelce ders verir. Nurlarla ya okumak

veya okutmak veya yazmak suretindeki meşguliyet; tecrübelerle kalbe ferah, ruha rahat, rızka bereket, vücuda sıhhat veriyor.” buyurmaktadır.

Salisen, malum olduğu üzere en son meşverette tezekkür edilen “sadeleştirme” hakkındaki kardeşlerimizin umumi görüş ve düşünceleri, tahkik ve değerlendirmeleri hulası bir biçimde meşveret metninde beyan edilmiştir.

Sadeleştirme hakkındaki görüş ve düşüncelerimizi birkaç NOKTA başlığı altında hülasa ile beyan ediyoruz.

BİRİNCİ NOKTA: Hakkın hatırı, müellifin hukuku ve sanat ahlakı sadeleştirmeye müsaade etmez. Nasıl ki bir mimarın çizdiği projeler onun izni ve kabulü olmadan değiştirilemezse Hz. Üstad’ın telifatı olan Risale-i Nur Külliyyatı da onun izin ve müsaadesi olmadan tağyir ve tebdil edilemez. Çünkü Üstadımız buna müsaade etmemiştir. Bu hususta Lahikalarda pek çok beyan olduğu gibi saff-ı evvel ağabeylerimizin naklettikleri hatıralar da buna şahittir.

İşte onlarda birkaç numuneyi dikkatlerinize sunuyoruz.

“Kur’anın bir nevi tefsiri olan Sözler’deki

hüner ve zarafet ve meziyet kimsenin değil; belki muntazam, güzel hakaik-i Kur'aniyenin mübarek kametlerine yakışacak mevzun, muntazam üslûb libasları, kimsenin ihtiyar ve şuuruyla biçilmez ve kesilmez; belki onların vücududur ki, öyle ister ve bir dest-i gaybîdir ki, o kamete göre keser, biçer, giydirir. Biz ise içinde bir tercüman, bir hizmetkârız.” (Mektubat, 383)

“İşte en uzak hakikatları, en yakın bir tarzda, en âmi bir adama ders verecek derecede; benim gibi Türkçesi az, sözleri muğlak, çoğu anlaşılmaz ve zahir hakikatları dahi müşkillettiriyor diye eskiden beri iştihar bulmuş ve eski eserleri o sû'-i iştiharî tasdik etmiş bir şahsın elinde bu hârîka teshilât ve sühulet-i beyan; elbette bilâşübhe bir eser-i inayettir ve onun hüneri olamaz ve Kur'an-ı Kerim'in i'caz-ı manevîsinin bir cilvesidir ve temsilât-ı Kur'aniyenin bir temessülüdür ve in'ikasıdır.” (Mektubat, 370)

“Resail-in Nur'un mesaili; ilim ile, fikir ile, niyet ile ve kasdî bir ihtiyarla değil; ekseriyet-i mutlaka ile sünühat, zuhurat, ihtarat ile oluyor.” (Kastamonu Lâhikası, 211)

“...ifadelerim başkasına benzemiyor. Bir harfin ve bazan bir noktanın yanlışıyla bir mesele değişir, mana bozular.” (Şualar, 486)

“Büyük mektublar meydana çıktıktan sonra küçükler de umumun nazarına gösterilmesi lâzımgeldi. Halbuki tanzimsiz, müşevveş bir surette idiler. Onlar ne hal ile yazılmış ise, öyle kılması lâzım geliyordu. Sonradan tashih ve tanzim etmeye me'zun değiliz!” (Mektubat, 488)

“Aziz kardeşim, yazılan galib Sözler ve Mektublar; ihtiyarsız, def'î ve ânî bir surette kalbe geliyordu, güzel oluyordu. Eğer ihtiyar ile Eski Said gibi kuvve-i ilmiye ile düşünüp cevap versem; sönük düşer, noksan olur.” (Mektubat, 279)

ALTINCI DEVA: “(Haşiye): Fitrî bir surette bu lem'a tahattur ettiğinden, altıncı mertebede iki deva yazılmış. Fitrîliğine ilişmemek için öylece bıraktık, belki bir sır vardır diye değiştirmedik.” (Lem'alar, 208)

“Bu ehemmiyetli risalenin, herkes herbir meselesini anlamaz. Fakat hissesiz de kalmaz. Büyük bir bahçeye giren bir kimsenin, o bahçenin bütün meyvelerine elleri yetişmez. Fakat, eline girdiği mikdar yeter. O bahçe yalnız onun için değil, belki elleri uzun olanların hisseleri de var.” (Şualar, 98)

“Risale-i Nur'un gıda ve taam hükmündeki hakikatlarından hem akıl, hem kalb, hem ruh, hem nefis, hem his, hisselerini alabilir. Yoksa

yalnız akıl cüz'î bir hisse alır, ötekiler gıdasız kalabilirler. Risale-i Nur, sair ilimler ve kitablar gibi okunmamalı. Çünkü ondaki iman-ı tahkîkî ilimleri, başka ilimlere ve maariflere benzemez. Akıldan başka çok letaif-i insaniyenin kut ve nurlarıdır.” (Emirdağ Lahikası-1, 65)

“Bu Notalar ve Arabî risaleler, Yeni Said'in en evvel hakikat ilminden bir derece şuhud suretinde gördüğü için tağyir edilmeden mealeri yazıldı. Onun için bazı cümleler sair Sözlerde zikredilmekle beraber burada da zikrediliyor; ve bir kısmı gayet mücmel olmakla beraber izah edilmiyor, tâ letafet-i asliyesini kaybetmesin.” (Mesnevi-i Nuriye, 149)

“Lafızperestlik nasıl bir hastalıktır.. Öyle desuretperestlik ve üslûbperestlik ve teşbihperestlik ve hayalperestlik ve kafiyeperestlik şimdi filcümle, ileride ifrat ile tam bir hastalık ve manayı kendine feda edecek derecede bir maraz olmaktadır. Hattâ bir nükte-i zarafet için veya kafiye-nin hatırı için, çok edib edebde edepsizlik etmeye şimdiden başlamışlardır.” (Muhakemat, 88)

“Risale-i Nur eczaları, bütün mühim hakaik-i imaniye ve Kur'anîyeyi hattâ en muannide karşı dahi parlak bir surette isbatı, çok kuvvetli bir işaret-i gaybiye ve bir inayet-i İlahiyedir. Çünkü hakaik-i imaniye ve Kur'anîye içinde

öyleleri var ki; en büyük bir dâhî telakki edilen İbn-i Sina, fehminde aczini itiraf etmiş, "Akıl buna yol bulamaz!" demiş. Onuncu Söz Risalesi, o zâtın dehasıyla yetişemediği hakaiki; avamlara da, çocuklara da bildiriyor." (Mektubat, 372)

"Bu söz, şimdiye kadar binler adamı hâb-ı gafletten kurtardığı gibi, çoklarını da imana getirmiş. Gayet kıymetli ve yüksek olmakla beraber, temsiller ile fehmi kolaylaşmış, herkes onun dilini anlıyor." (Sözler, 785)

"...namazda ve ezandaki gibi elfaz-ı mübarekeler, mana-yı örfilerine alem ve nam olmuşlar. Alem ve isim ise, değiştirilmez." (Mektubat, 340)

"Amma nazariyat-ı diniyenin mahfazaları olan elfazlar ise, değiştirilmeye lüzum kalmaz. Çünkü nasihat ile ve sair tedris ve talim ve va'z ile o ihtiyaç mündefi' olur." (Mektubat, 342)

Üstadımız nazariyat-ı diniyenin mahfazaları olan elfazların değiştirilmesinde bir zaruret olmadığını beyan buyurmaktadır. belki bu noktada yapması gereken şey, o elfazları va'z u nasihatlerle açmak; mütalaa ve müzakere ciddiyeti içinde tefekkürle talim etmektir.

1948-1949!da Afyon hapsinde Ahmet Feyzi

Ağabey'in Hz. Üstad'dan gençler için risalelerin biraz sadeleştirilmesine dair yazdığı mektubuna Üstadımız şöyle cevap vermiştir.

“Saniyen, Nur'un metni izaha ihtiyacı olsa ya satırın üstünde ya kenarında haşiyecikler yazılsa daha münasıptır. Çünkü metin içine girse teksir edilen nüshalar ayrı ayrı olur, tashih lazım gelir. Hem su-i istimale kapı açılır, muarızlar istifade ederler. hem herkes senin gibi muhakkik, müdakkik olmaz. yanlış mana verir, bir kelime ilave eder, ehemmiyetli bir hakikati kaybetmeye sebep olur. Ben tashihatımda böyle zararlı ilaveleri çok gördüm. Hem benim tarz-ı ifadem bu zamanın Türkçesine uygun gelmiyor. Bir parça dikkat ve teenni ister. Belki bunun da bir faydası var.. (Emirdağ Lâhikası, Elyazma 661)

İKİNCİ NOKTA: Risale-i Nur, Kur'an-ı Azimüşşan'ın hakikatlerinden telemmu etmiş, en yüksek bir ders-i imaniye, envar ve esrar-ı Kur'aniyye'dir. Üstad, "bunun (Risale-i Nur'un) ilham-ı İlahi olduğuna bütün imanımla kaniyim." (Şualar, 498) buyurmaktadır.

Sadeleştirme, Risale-i Nur'daki bu kudsî mazhariyetleri kırar, hakaik-i imaniyenin feyzini uçurur; elfazın letafetine ilişir, hüsün ve cemalinî zayi eder; sarîh mananın maverasındaki

işarî, remzî, telmihi mana tabakalarına perde çeker. Risale-i Nur'un, hüsn-ü hakikisini incitir, derin manalarını basitleştirir ve bayağılaştırır.

Risale-i Nur, "üslub-u âliye" üzerine mües- sestir. Sadeleştirme, "üslub-u âliye"yi tebdil ve tahfif hükmüne geçer. O mevzun, muntazam, üslub libasları bozulunca kalb, ruh, sır ve diğer latifeler hissesiz kalır; akıl da tam itminana ulaşamaz. Çünkü sadeleştirme, kelamın camii- yetine, lisanın selasetine, nazmın cezaletine, mananın belagatine büyük zarar verir; o ruhu öldürür ve o letafeti söndürür.

Üstadımızın fevkalade önem atfettiği; mak- buliyeti-i İlahiye bir alamet saydığı tevafukat ve cifir gibi ince hikmetler ve latif sırlar sade- leştirme ile tamamen ortadan kalkar.

ÜÇÜNCÜ NOKTA: Risale-i Nur, talebeleri- ne kazandırdığı uhrevi kazanç ve kemalata bedel olarak, onlardan "tam ve halis bir sada- kat" ve "daimi ve sarsılmaz bir sebat" istemek- tedir. (Kastamonu, 101)

Sadakatin bir cüzü de, Risale-i Nur nüshala- rını aslı şekliyle muhafaza etmek; risaleleri tağ- yir ve tebdil etmemektir.

Rahmetli Tahirî Ağabey'in Üstad'dan naklet- tiği şu ifadeler, sadık ve sebatkâr şakirtler için fevkalade önem taşımaktadır:

"Benimle gelen perişan olmaz. Benimle gelen arkadaş, ruz-u mahşerde perişan olsa; o benim sırtımın yükü olsun. Yeter ki, bu davaya olan ahdini ve sadakatini bozmasın."

Bizim görevimiz, Risale-i Nur'u asli haliyle tâ kıyamete kadar muhafaza etmektir. Bu muhafaza o ahdin lazımlarından birisidir.

DÖRDÜNCÜ NOKTA: Risale-i Nur, tekerat-ı Kur'aniyye'nin bir lemaatına mazhar olduğu için tekrar tekrar okunması usanç vermez. Üstad Hazretleri bütün hayatı boyunca kendi telif ettiği eserleri müteaddit defa okumuş, talebelerine de okutmuştur. Hâlbuki sadeleştirilmiş bir eser, latif ve hassas ruhlara ağır gelir; belki ancak bir kere okunabilir. İkinci, üçüncü, dördüncü kere okunmaz. Çünkü sadeleştirme, sanat zevkini incitir, ciddi okuma ihtiyakını köreltir. İnce sezgişler, latif manalar sadeleştirme rötuşu içinde gözden kaybolur. Letafet ve zarafetle biçilmiş ve giydirilmiş olan o deri hükmündeki nazenin libaslar soyulup atılır. Ne selaset kalır, ne letafet! Metin, kırk yamalı bohça şekline girer. Tenasüp gider, zarafet kaybolur. Kelam estetik değerini, fikrî ağırlığını, teravettar özelliğini kaybeder, mesaj gücünü yitirir.

BEŞİNCİ NOKTA: Dil, bir milletin hafızasıdır. Belki, o milletin tâ kendisidir. Dili sade-

leştirmek, milletin hafızasını silmek, tarihi arşivleri yok etmek, kütüphaneleri yıkmaz, manevî göstergeleri, hassas değerleri silip süpürmek anlamına gelir. Çünkü dinimize, ahlak ve kültürümüze, örf ve adetlerimize medar bütün güzelliklerimiz dil ile yaşar, dil ile yâşatılır, dil ile muhafaza edilir. Dil, maziden istikbale uzanan bütün değerlerimizin intikal köprüsüdür. Sadeleştirme bu köprüyü uçurur. Mazi ile ilgili bağları kopartır.

ALTINCI NOKTA: Ehl-i ihtisasın beyanına göre "Dil, düşünceenin evidir." Fikir inşasının tuğlası, kerpici, ana malzemesi kelimelerdir. "Anlaşılmıyor." Gereğiyle birçok kelime ve ıstılahlar devre dışı bıraktığı zaman tefekkür sahası daralır; dimağ harmanı küçülür. Kıyılmış, doğranmış kelimelerle ciddi tefekkür olmaz; tefekkür derinliği asla ulaşamaz. Halbuki Risale-i Nur mesleğinin temel esaslarından birisi de tefekkürdür.

Düşünceye hizmet etmeyen bir dil, kısırlaşır. Kısırlaşan dil, cemiyette fikir ve düşünce üretmez, ideal yükleyemez, yüksek fikirleri, ulvi hisleri terennüm edemez. Dal ve budakları budanmış, kanatları kırılmış, yozlaştırılmış bir dil ile ciddi metinler de kaleme alınamaz, şaheserler üretilemez. Mevcut ciddi eserler de okuna-

maz, derin ibarelere girilemez, ilmî, felsefî, edebî, fikrî eserlere ulaşamaz.

Evet, dil sadeleştirilirse, düşünce sığlaşır. Sadeleştirme işi, edebî, fikrî, ilmi, ahlakî ve dini metinlerde sürdürülürse, netice noktasında cemiyyet hayatında, "düşünme derinliği" kaybolur. Bir müddet sonra düşünmeyen, mura-kebe ve muhasebe yapamayan, derinliklere inemeyen, fikirde kifayetsiz, izanda nakıs, intikalde gabi bir gençlik karşımıza çıkar.

YEDİNCİ NOKTA: Maddî bir unvan ve şöhret adına birkaç lisan öğrenen; dünyevi bir istikbal için kendi sahasındaki yüzlerce tabirleri ve yabancı kelimeleri ezberleyen bir insanın; sırf nefsin tembelliğinden ve ruhun lakaytlığından gelen bir hisle, Kur'anî tabir ve istihlaları öğrenmemesi, nasıl mazur görülebilir!?

Bilmek gerekir ki, lakayt ve laubali ruhları hakikat dünyasına celb ve cezb etmenin yolu, iman ilminde derinleşmek, tebliğ sorumluluğunu canlı tutmaktır. Bu da, temsil ruhunu yaşatmak, tebliğ ciddiyetine bürünmek, hakikat-ı imaniyeye tam ayna olmak; tefekkür disiplini içinde mütalaa, müzakere ile tahkik mesleğine kuvvetle gerçekleştirebilir.

Sadeleştirme, bu manalara kuvvet veremediği gibi, bilakis, insanları me'hazın kutsiyetinin

den uzaklaştırır; cılız, kuru, sönük ve silik bir mecraya sürükler. Hâlbuki Üstadımız: "Me'hazin kudsiyeti, çok bürhanlar kuvvetinde tesirat gösteriyor; onun ile ahkâmı umuma kabul ettiriyor." (Mektubat, 342) buyurmaktadır.

SEKİZİNCİ NOKTA: Dil, cemiyetin harcıdır. Kelimeleri yerlerinden oynatmak, sökmek ve çıkartmak adeta sağlam bir binanın statîğini bozmak, mukavemetini sarsmak, binayı yerinden oynatmak anlamını taşır. Bu gibi uzun yaşamazlar.

Risale-i Nur'un bir görevi de dili muhafaza etmek; İslami ıstılah ve kelimeleri günlük hayatın içinde canlı tutmak ve yaşatmaktır. Sadeleştirme bu noktaya da zarar verir, dilde yaşanan erozyonu hızlandırır.

DOKUZUNCU NOKTA: İlimde derinleşmenin ilk adımı, o ilmin ıstılahlarına vukufiyettir. İlmî tabirler ve ıstılahlar sadeleştirilemez. Onları oldukları gibi öğrenmek gerekir. Doktorların yazdığı reçeteler, dünyanın he yerinde geçerlidir. Çünkü o kelimeler tıp dünyasının müşterek lisanıdır. Tıp atlası da, bilgisayarındaki teknik tabirler de öyledir.

Yıllardır hafızaya kaydolmuş, dimağa resmedilmiş, kalbe nakşedilmiş marifet-i Kur'ani-

yeye medar tabir, kelimat ve ıstılahların muhafazası lazımdır. Onları muhafaza bizim görevimizdir. Bu görev ve sorumluluğun, hasasiyet ve duyarlılıkla yerine getirilmesi gerekir.

ONUNCU NOKTA: Sadeleştirme ile ilgili çalışmalarda, genellikle, bir taviz, ikinci bir tavsiye doğurur. O da üçüncü, dördüncü.. Belki her 10-15 sene sonra sadeleştirme tekrar gündeme gelir. O sadeleştirilenler de, tekrar sadeleştirildiğinde; 50-60 sene sonra, belki asıl metin buhar olur uçar; estetik özelliklerini, kelimâ güzelliğini, mana tabakalarını, lisan inceliklerini ve derin sırlarını kaybeder. Özellikle, kudsî kelimat ile inşa edilmiş metinlerde bu tahrib daha ziyade olur; o metinlerin manevi ağırlıkları, derinlikleri, letafet ve zarafetleri silinip gider.

ONBİRİNCİ NOKTA: Şimdi olduğu gibi, çok yakın bir gelecekte Risale-i Nur, dünya düşünce tarihini etkileyecek en önemli eserlerin başında yer alacak; İnşallah, fikir ve ilim dünyasının en çok konuşulan, tezekkür edilen ve hakkında en çok yazılar yazılan, araştırmalar yapılan, kitaplar neşredilen bir şaheser olarak, biiznillah, asra damgasını vuracaktır. Belki, binlerce bilim adamları, araştırmacılar, psikologlar, sosyologlar, siyaset bilimcileri, sanat adamları, tefekkür insanları, risaleleri didik

didik inleyecek, herkes kendi ilim mahfilinden bakacak, farklı açılardan yorumlar yapılacak, serh ve izahlara girişilecektir. Yapılacak bütün bu çalışmalar Risale-i Nur'un kadir ve kıymetini, baha ve değerini daha ziyade gözler önüne serecektir; bu araştırmaların gerçekleştirilmesi için, orijinal metnin, asıl nüshaların olduğu gibi muhafazası gerekir. Çünkü sadeleştirilmiş metinler üzerinden yapılacak yorum ve değerlendirmeler, yanlışlara kapı açabilir, bir kısım hakikatlerin zayı olmasına sebep olabilir.

ELHASIL, Sadeleştirme, hikmet diline, hakikat lisanına, metnin orjinalliğine, lisanın sesletine, kelamın camiiyetine, beyanın belagatine, hüsün ve letafetine, mana tabakatının enginliğine, tefekkür ciddiyetine, tahkik mesleğine, tettebbuat zevkine ilişir. Hakikat ilminin hudutsuz sahrasını daraltır. Zihni sığlaştırır. Elfazın derisini soyar, hayattar mana tabakalarının taravetini izale eder.

ONİKİNCİ NOKTA: Kardeşlerimizin malumu olduğu üzere, Risale-i Nur'un mesleği "kavl-i leyin"dir. Bu mesele münasebetiyle, hiddet ve şiddete, adavet ve çatışmaya kapılar açacak bir biçimde ahvallere bürünmek; gayz ve gadabla infial göstermek, ifratkarane tavırlar takınmak, hiddet sergilemek, mesleğimizin ruhuna muhaliftir. İhlas ve uhuvvete zıddır.

İhlaslı istikamet ve uhuvvetkarane muhabbet mesleğimizde esastır. "Dostlara mürüvvetkarane, düşmanlara sulhkarane davranmak" Nur'un bir düsturudur.

Evet, Üstadımız, "Tuluat Risalesi"nde, ihtilafı tadil edecek çarenin reçetesini yazmış, gözlerimizin önüne sermiştir. O reçete şudur:

"Evvelâ; müttefekun aleyh olan makasıd-ı âliyye nazar etmektir. Çünkü Allahımız bir, Peygamberimiz bir, Kur'anımız bir, zaruriyat-ı diniyede umumumuz müttefik, zaruriyat-ı diniyeden başka olan teferruat veya tarz-ı telakki veya tarîk-i tefehhümdeki tefavüt bu ittihad u vahdeti sarsamaz, racih de gelemez. "Elhubbu fillah" düstur tutulsa, aşk-ı hakikat hareketimiz da hâkim olsa -ki zaman dahi pek çok yardım ediyor- o ihtilafat sahih bir mecraya sevkedilebilir."

Hem, Üstadımız: "Evvela umur-u uhreviyyede hased ve müzahamet ve münakaşa olmadığundan; bu cemiyetlerden hangisi münakaşaya, rekabete kalkışsa, ibadette riya ve nifak etmiş gibidir." buyurmaktadır.

"Saniyen: muhabbet-i din saikasıyla teşekkül eden cemaatlerin iki şart ile umumunu tebrik ve onlarla ittihad ederiz.

Birinci şart: hürriyet-i şer'iyeyi ve asayiş-i muhafaza etmektir.

İkinci şart: muhabbet üzerine hareket etmek, başka cemiyete leke sürmekle kendisine kıymet vermeğe çalışmamak. Birinde hata bulursa, müfti-i ümmet cemiyet-i ulemaya havale etmektir" (Asar-ı Bediyye, 516 Envar Neşriyat)

Evet, biz de, bu meseleyi müdakkik kardeşlerimizin hakimane tetkiklerine ve şefkatkarane tedbirlerine havale ediyoruz.

"Bizler muhabbet fedaileriyiz. Husumete vaktimiz yoktur." diyen muazzez Üstadımızın açtığı cadde-i Kübra-yı Kur'aniye'de, ihlâs ve uhuvvet, muhabbet ve istikametle yürümek zorundayız.

Dua ve münacatımız o dur ki, Rabb-i Rahim bizleri azami ihlas, azami sadakat, hakikat-ı uhuvvet ve muhabbetle, istikamet dairesinde istihdam ettirsin. Rızası dairesinde çalıştırsın.

**4 NİSAN 2013 TARİHİNDE YAPILAN
EHL-İ HİZMET MEŞVERETİNDE
SADELEŞTİRME İLE İLGİLİ
EHL-İ HİZMETİN LÂHİKASI**

04 Nisan 2013
BURSA

**Aziz, Sıddık, Vefakâr ve Fedakâr Ağa-
bey ve Kardeşlerimiz!**

Evvela: Binler selam ve hürmet ve muhabbetlerimizi arz eder, hizmet-i imaniye ve Kur'anîyemizde azami ihlas, sadakat, sebat, dikkat ve kanaat sırları ile ahir ömrümüze kadar istihdam olmamızı eltaf-ı İlahiyeden tazarru ve niyaz ederiz.

Saniyen: Rabb-i Rahimimize nihayetsiz hamd-ü senalar olsun ki; Hazreti Üstadımızın ifadesiyle, "Bu zamanın ilmi, manevi ve ehemmiyetli bir mürşidi olan Risale-i Nur Külliyyatının ve ona mensub olan Nur Talebelerinin hizmetleri; Türkiye'de ve Küre-i Arz'da azami şevk ve muvaffakiyetle devam etmektedir. Her bir kitabı bir SAİD olan ve Hazreti Üstadımızın mübarek ve kudsi üslubu ile neşr-i envâr eden Nurların bizzat devamlı olarak okunması, ders-

leri ve mütalaası ile bu külli istifade ve inkişaf-
ların hasıl olduğu umumun malumu ve hepimiz
mizin vicdani bir kanaatıdır. Bununlar beraber,
sırr-ı tekelif muktezası ile, bazı imtihanlar da
devam etmektedir. Bunlardan biri de; Risale-i
Nur Külliyyatının "SADELEŞTİRME" adı altında
tahrif edilerek neşredilmesi ve yine, külliyyatın
Hazreti Üstadımızın bizzat tertib ve tanzimi ile
neşredilen tarzın haricine çıkılarak değişik
şekillerde neşredilmesi gibi hususlardır.

Salisen: Bilindiği gibi Hazreti Üstadımızın
hizmetkârları ve neşriyatla alakadar ağabeyle-
rimiz 1991 yılında sadeleştirme ile ilgili bir
lahika mektubu neşredip; bu gibi teşebbüslerin
kabul edilemez büyük bir hata olduğunu
tebarüz ettirdiler. Ayrıca daha önceki umumi
meşveretlerde de bu mesele teferruatıyla te-
zekkür edildi. Bütün bunlara rağmen maalesef
tamamen haksız ve hikmet-i hakikiyeden uzak
olan bu teşebbüs ve neşriyatların devam ettiği
görölmektedir.

Rabian: Bu imtihanlar karşısında Risale-i
Nur'a mensub ve talebe olan bizlerin mühim
bir mesuliyet ve vazifemize nazar-ı dikkati celb
etmek için; bu lahikayı neşretmeye zaruret ha-
sıl olmuştur. Bu vazife de; nurlardan aldığımız
ihlas, sadakat ve Hazreti Üstadımızın bize mi-
ras bıraktığı her şeye, kendi malımız gibi

tesahub etmek gibi düsturlara imtisalen; Nur Talebeliğinin bir şiarı ve sadakatimizin bir veci-besi olarak, Risale-i Nur Külliyyatı'nın aynen muhafaza edilerek neşredilmesi ve bu şekilde bizden sonraki nesillere intikalinin temin edilmesi hususudur.

Hamisen: Bu mes'e'le ile alakalı vaki olabilecek suallere cevap verebilmek için yukarıda zikredilen neşredilmiş lahikalar, mektup ve makaleler, bizzat Risale-i Nur Külliyyatı'nda bulunan kesretli me'hazler mevcuttur. Bunlar defalarca neşredilerek herkesin malumu olmuştur.

Netice-i Kelam: Bütün derslane-i Nuriyelerde hizmetlerle devamlı olarak bilfiil işgal eden umum vakıflar heyeti olarak, Hazreti Üstadımızın Risale-i Nur'daki mevzu ile alakalı ders ve ikazlarına ittibaen Hazreti Üstadımızın hizmetkarları olan ağabeylerimizin ve Türkiye Meşveret Heyetinin sadeleşirme ile ilgili meşveret lahikasını ve bu meseledeki tavırlarını ruh-u canımızla teyid ve tasdik ettiğimizi beyan ederek; Risale-i Nur'ları tahrif ve tağyir etmeye müteveccih "SADELEŞTİRME" başta olmak üzere her türlü teşebbüsü kat'iyyen tasvib etmediğimizi ve bu gibi teşebbüslerden derhal vazgeçilmesinin elzem olduğunu efkar-ı ammeye arz ediyoruz.

**(1991 YILINDA HZ. ÜSTADIN
HİZMETİNDE BULUNAN
AĞABEYLERİMİZİN TAMİM ETMİŞ
OLDUKLARI SADELEŞTİRME İLE İLGİLİ
LÂHİKA MEKTUBU)**

EVET HAKKIN HATIRI İÇİN

22 Ocak 1990 tarihli Zaman Gazetesinde "Hakkın Hatırı İçin mi?" başlığı altında ve Şemseddin Nuri müstear ismiyle neşredilen yazıda, Risale-i Nur'un sadeleştirilmesinin gerekliliği iddiası ileri sürülmüştür. Buna delil olarak da elyazma Kastamonu Lâhikasından alınma ve yeni yazıda neşredilmemiş olan bir-iki satır yazı gösteriliyor. Hem Risale-i Nur'un sadeleştirilmesine mani oldukları iddiasıyla Nur hizmetiyle bizzat meşgul olan fedakâr hâdimleri de itham edilmektedir.

Hz. ÜstadBediüzzaman Said Nursî'nin ve bütün Nur talebelerinin ve bilhassa Risale-i Nur'un küllî hukuku namına, hem bundan böyle tâ kıyamete kadar gelip geçecek nesl-i âtinin de bu mucize-i Kur'aniyeden feyiz ve ışık alarak Nura talebe olma namzedlikleri itibarıyla o milyonlar mâsumların da hukuk-u maneviyeleri nâmına Hz. Üstada sadakat borcumuz olarak deriz ki:

Şimdiye kadar böyle gazete lisanıyla, Risale-i Nur'un asliyetini değiştirme tarzında ve âdeta meydan okuma edasıyla böyle bir itiraz yapılmamıştı.

Yazıda Risale-i Nur'un sadeleştirilmesine delil olarak gösterilen ve elyazma Kastamonu Lâhikasından alınan o iki cümleyi Hz. Üstad Kastamonu Lâhikasının yeni yazıyla neşre hazırlanışında kaldırmıştır. Elimizdeki orijinal nüshalarda bu husus mevcuttur. Mezkûr cümlenin geçtiği paragrafın tamamı ise şöyledir:

"Sâniyen: Burada lise mektebine tesirli bir nur girdi. O da Otuzikinci Söz'n Birinci Mev-kıfı, Otuzuncu Lem'anın İsm-i Adl ve Hakem Nkteleri, Tabiat Lem'ası hâtimeğine kadar, Âyet-l Kübra'nın "Evet bu dünya memleketine ve misafirhanesine giren herbir misafir" diye başlayan Birinci Makam'ın başından, ilham vahiy mertebeleri hâriç kalıp tâ Onsekizinci Mertebe olan kâinatın hudus hakikati tâ imkâna kadar, yeni hurufla, bir ihtar-ı manevî ile izin verdik. Daktilo (el makinası) ile kendilerine yazdılar. Siz de bu dört parçayı birden cilt yapıp yeni hurufla ehl-i inkâra onikilik top güllesi gibi atabilirsiniz."

İşte gazetede sadeleştirmeye delil olarak gösterilen o iki cümle, bu parçanın devamı idi.

Kastamonu hayatında yazdığı bu cümleyi şimdi ele alarak, mâna ve makamını nazara almadan, küllî bir sadeleştirmeye delil getirmek hatadır. Çünkü böyle bir yanlış anlayışa meydan vermemek için Hz. Üstad yeni yazı neşirde bu cümleyi çıkarmıştır. Zira o cümlenin mâna ve makamı: Kendi tasarruf ve nezareti altındaki o cüz'î hâdiseye münhasırdır. Ve hem bundan sonraki hayatı ve neşir hususundaki tatbikatı bizce yakînen biliniyor ki; bu cümleden anlaşılacak istenilen mâna gibi değildir.

Eğer böyle bir sadeleştirme müellifçe gerekli görülseydi, 1940'tan 1960'a kadarki neşriyat devresinde fiilen tatbik eder veya ettirirdi. Halbuki sadeleştirme ihtiyacı yani dilin değişmesi 1940'tan sonra daha da artmıştı. Bu kadar açık bir mantık tenakuzunu anlamamak ne dendir?

Kastamonu hayatından sonra Denizli hapsinde on ay hapis ve beraetten sonra Emir-dağı'nda ikameti sırasında; Afyon hapsinden evvel Isparta ve İnebolu'da teksir edilen Zülfikar, Siracünnur, Tılsımlar, Asa-yı Musa, Sikke-i Tasdik-i Gaybî eserlerini defalarca müellif-i muhterem kendisi bizzat okuyup tashih ettiği gibi, 1956'dan sonra Ankara ve İstanbul'da yeni yazıyla neşrine izin verdiği, teşvik ve takip ettiği Sözler, Mektubat,

Lem'alar, Şualar, İşârat-ül-I'caz, Asa-yı Musa, Mesnevi-i Nuriye, Sikke-i Tasdik-i Gaybî, Gençlik Rehberi ve sair diğer küçük eserleri bizzat Hz. Üstad tarafından yanındaki talebeleleriyle beraber okunmuş, efkâr-ı ammeye ve istikbal nesillerine arzedilmiştir.

Risale-i Nur'un neden sadeleştirilemeyeceğinin çeşitli hikmetlerini anlatan Hz. Bediüzzaman'ın ve yakın talebelerinin birçok ifade ve beyanları vardır. Nümune olarak bunlardan birkaçını zikrediyoruz:

"Risale-i Nur ezaları, bütün mühim hakaik-î îmanîye ve Kur'anîyeyi hatta en muannide karşı dahi parlak bir surette isbatı, çok kuvvetli bir işaret-i gaybiye ve bir inâyet-i İlâhiyedir. Çünkü hakaik-i îmanîye ve Kur'anîye içinde öyleleri var ki; en büyük bir dâhî telâkki edilen İbn-i Sina, fehminde aczini itiraf etmiş, "Akıl buna yol bulamaz" demiş. Onuncu Söz Risalesi, o zâtın dehasıyla yetişemediği hakaiki; avamlara da, çocuklara da bildiriyor (Mektubat: 372)

"Elli-altmış risaleler (şimdi yüzotuzdur) öyle bir tarzda ihсан edilmiş ki; değil benim gibi az düşünen ve zuhurata tebaiyet eden ve tedkike vakit bulamıyan bir insanın, belki büyük zekâlardan mürekkebe bir ehl-i tedkikin sa'y ve

gayretiyle yapılmıyan bir tarzda te'lifleri, doğrudan doğruya bir eser-i inâyet olduklarını gösteriyor. Çünkü bütün bu risalelerde, bütün derin hakaik, temsilât vasıtasıyla, en âmi ve ümmî olanlara kadar ders veriliyor. Halbuki o hakaikin çoğunu, büyük âlimler "tefhim edilmez" deyip, değil avâma belki havassa da bildiremiyorlar.

İşte en uzak hakikatları, en yakın bir tarzda, en âmi bir adama ders verecek derecede; benim gibi türkçesi az, sözleri muğlâk, çoğu anlaşılmaz ve zâhir hakikatları dahi müşkilleştiriyor diye eskidenberi iştihar bulmuş ve eski eserleri o su'-i iştiharı tasdik etmiş bir şahsın elinde bu hârîka teshilât ve suhulet-i beyan; elbette bilâşüphe bir eser-i inâyettir ve onun hüneri olamaz ve Kur'an-ı Kerîm'in i'caz-ı mânevisinin bir cilvesidir ve temsilât-ı Kur'aniyenin bir temessülüdür ve in'ikâsıdır." (Mektubat: 373)

"Kur'an'ın bir nevi tefsiri olan Sözler'deki hüner ve zarafet ve meziyet kimsenin değil; belki muntazam, güzel hakaik-ı Kur'aniyenin mübarek kametlerine yakışacak mevzun, muntazam üslûb libasları, kimsenin ihtiyar ve şuuruyla biçilmez ve kesilmez. Belki onların vücududur ki, öyle ister; ve bir dest-i gaybîdir ki, o kamete göre keser, biçer, giydirir. Biz ise,

inde bir tercüman, bir hizmetkâr." (Mektubat: 383)

Lütfen geçen cümleye dikkat edilsin. Yani yazarın "Risaleler, ifadeler ve üslûb bakımından tekrar gözden geçirilmelidir" iddiasına karşı, Hz. Üstadın bir nevi cevabına bakınız: "Muntazam, güzel hakaik-ı Kur'aniyenin mübarek kametlerine yakışacak mevzun, muntazam üslûb libasları, kimsenin ihtiyar ve şuuruyla biçilmez ve kesilmez. Belki onların vücududur ki; öyle ister ve bir dest-i gayb'dir ki, o kamete göre keser, biçer, giydirir. Biz ise içinde bir tercüman, bir hizmetkâr."

Hz. Bediüzzaman'ın âlim, fâzıl ve edib talebelerinden merhum Ahmed Feyzi, Risale-i Nur'un tarz-ı beyanın ulviyetini şöyle ifade ediyor:

"Tahsil hayatı üç aydan başka mevcut olmadığı halde, bu kadar feyz-i ilim neşreden ve ilminin hârikalarıyla en münteha mesâil-i ilmiyede ve âliyede en yüksek mütefekkirleri dahi hayrette bırakacak bir mantık ulviyeti ibraz eden ve hayatının yarısından sonra öğrendiği bir lisanla bu kadar câzibedâr bir tarz-ı beyan ve sürükleyici bir hararet izhar eden ve gayet feyyaz bir aşk ve heyecan terennüm eden ve bir derya-yı îman ve bir hazine-i

tevhid ve bir umman-ı hikmet halinde coşan bir ikinci Bediüz zaman gösterebilir misiniz?.. (Şualar: 564)

Risale-i Nur'un çok eski, çok sâdık ve çok fedakâr bir talebesi merhum Halil İbrahim'in lâhikadaki fıkrasından bir parça:

"Risale-i Nur Kur'an-ı Mu'ciz-ül Beyan'ın taht-ı tasarrufunda olduğundan, ona uzanan, ilişmek isteyen her el kırılır ve her dil kurur. Kur'an-ı Mu'ciz-ül Beyan'ın

وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ رَسُولٍ إِلَّا بِلِسَانٍ قَوْمِهِ

kavl-i şerifinin îma ve işâratından, şu devrede Türk lisanının sadmeler geçirmesine bakılırsa, "Risale-i Nur" Türkçede lisan üzerinde de imam olacağına; yâni yarın hâlis Türkçe olan Risale-i Nur'un kesb-i imtiyaz edip diğerlerini terkedeceklerine dair işaret-i Kur'anîyededir demiş olsam hatâ etmemiş olurum zannederim." (Emirdağ Lâhikası-I: 99)

(Mekteb-i fünunda ve ulûm-u Islâmîyede gayet müdakkik ve kıdemli muallimlerden Haşan Feyzi'nin ehemmiyetli ve çok uzun bir mektubudur. Fakat bir kısmı tayıyıldı; neşri-ne lüzum görülmedi.)

"EY RİSALE-İ NUR! Senin, Kur'an-ı Kerîm'in nurlarından ve mucizelerinden

geldiğine, Hakkın ilhâmı, Hakkın dili olup, Onun emri ve Onun izni ile yazıldığına ve yazdırıldığına artık şek şüphe yok. Fakat acaba senin bir mislin daha yazılmış mıdır? Türkçe olarak te'lif ve tertip ve tanzim olunan müzeyyen ve mükemmel, fasih ve belîğ nüshalarının şimdiye kadar bir eşi ve bir yoldaşı görülmüş müdür? Yüzündeki fesahat ve özündeki belâgat ve şendeki halâvet başka eserlerde görülüyor. Ehil ve erbabına malûm olduğu üzere: Âyât-ı Beyyinât-ı İlâhiyenin türlü kıraat ile hikmet ve hakikat ve marifet ilimlerini ve daha birçok rumuz ve esrar ve işaret ve ulûm-u Arabiye-yi hâmil olduğu gibi, sen dahi birçok yücelikler, sahife ve satırlarında, hattâ kelime ve harflerinde talebelerini hayret ve dehşetlere düşüren birçok esrar ve ledünniyat taşıyorsun. İşte bu hal, senin bir Mu'cize-i Kur'an olduğunun isbat ediyor. Öyle yazılmış ve öyle dizilmişsin ki, insanın baktıkça bakacağı, okudukça okuyacağı geliyor. En âlî bir taleben senden feyiz ve ilim ve irfan aşkı aldığı gibi, en avam bir taleben de yine senden ders duygusunu alıyor. Sen ne büyük bir eser, ne tatlı bir keversersin. Bu hâlin, Türkçemize büyük bir kıymet ve tükenmez bir meziyet bahşediyor. Senin ulviyet ve kerametin, Türk dilini bütün diller içinde yükseltiyor. Kur'ân'dan maada hiçbir kitaba ve hiçbir kavmin lisanına sığmayan bu

kadar yüksek asâlet ve fesahati seninle dilimizde görüyoruz.

Fesahat ve belâgatın son haddine çıktığı bir devirde, Kur'ân-ı Kerîm'in nâzil olmaya başlaması ile Kur'ân nuru karşısında üdebâ ve bülegânın kıymetten düşüp, sönen âsârı gibi; seninde o hudutsuz ve nihayetsiz ve amansız fesahat ve belâgatın, hutebâyı hayretlere düşürmüştür. Sen bir şiir-i destanî değilsin. Fakat o kadar fasih ve beliğ ve edâlî ve sadâlî ve nağmeli yazılmış ve bütün harflerin birbirine dayanarak kelime ve kelâmın, siyak ve sibak, intizam ve insicam ile dizilmiş ve bunlar birbirine o kadar kuvvet ve kudret ve metanet vermiş ki; mensur ve Türkî ibâreli olduğun halde, yine mislin getirilemez. Senin gibi parlak bir eser, bir daha kimseye nasib olmaz.

İslâmiyet güneşinin doğuşundan tam on dört asır sonra, senin gibi ulvî ve İlâhî ve arşî bir nurun tekrar ve yeniden, bhusus bu son asırda, hem Türk elinde ve hem de Türk dilinde doğması, acaba kimin hatır ve hayalinden geçirdi. Bu ne büyük bir nimet bizlere ve bu asır halkı için ne bahtiyarlık Yârabbî!..

Türkçemiz seninle iftihar edip dolmakta, kabarıp şişmekte ve her lisan üstüne bağdaş kurup oturmaktadır. Garb dillerinin her birisine tercüme ve nakil olunan Mevlânâ Câmi ve

Mevlânâ Celâleddin'in ve Hazret-i Mısırî ve Bedreddinlerin âsâr-ı mübarekeleri sana bakıp: "Bârekâllahzehîsâdet sana ey Risâle-i Nur! Hepimize baştâcı oldun!" diye tebrik ve tehiyelerini sunmaya ve ruy-i zeminin insanla beraber bütün zihayat mahlûkatı dahi seni kabule hazırlanıyorlar. . .

Hele o güzel teşbih ve tâbirlerin bir misli, bir daha bulunup söylenemez. Şendeki mukayese ve muhâkemelerin, vak'a ve temsillerin bir benzeri ve bir nazîri bir daha getirilemez.

Kur'ân-ı Arabîden Türkçe Sözlere akan ve bugün öztürkçeden fıskıran bu feyiz ve bu nurlar, kalberde senin bir nümune-i kudret ve nişane-i rahmet olduğuna hiçbir rayb ve güman bırakmıyor. Sen, âyine-i idrâke cilâ ve âlem-i kalbe safa ve ruh-u revâna gıdâsın. . .

Allah Allah... Türk Milleti senin ile ne kadar iftihar etse yine azdır. Gözleri nurlandırıp, gönülleri sürurlandıran bu hüccetler ve tâbiratın ve bu kelimat ve teşbihâtın, Arş-ı Âzamdan indiği muhakkaktır. Çünkü: Kederleri gidererek, insana neş'e ve neşat veriyor, okunurken hiçbir itiraz sesi ve hiçbir inkâr kokusu duyulmuyor. O zaman akıl ve mantık duruyor, nefs-i insanî sâfileşiyor, hem duruluyor. Sanki senin bütün hakikatlerin, evvelâ Rabbânî ve Rahmânî fabrikaların ulvî ve

Samedânî tezgâhlarında işlenerek, sonra Nur-u İlâhî deryasında yıkanıp çıkarıldıktan sonra gülyağı fabrikasına verilmiş. Orada yedi defa gülyağlarına batırıldıktan sonra hâlis öd ağacı ile buhurlanmış ve bunlar ile yazılmışın. Bütün mes'ele ve maddelerin, hep sayılı ve saygılıdır. O muntazam ve mükemmel, müzeyyen ve münevver sözlerin, şimdiye kadar yazılan ihtilâflı eserleri büküp hepsini bir yana bırakmış, ancak kendini nazargâh-ı enâma arzylemiştir." (Konferans: 83-88)

"1950 öncesi, Mehmed Feyzi Ağabeyin "Asa-yı Musa" mecmuası için hazırladığı lügatçenin başına yazdığı; ve Hz. Üstadımızın da münteşir Emirdağ Lâhikası sh: 220'de tahsin ettiği bir fikrasını makam münasebetiyle buraya dercediyoruz:

"Bedr-ül Beyan olan Risale-i Nur'un müellifi, Üstadımız Allâme-i Said-ün Nursî Hazretleri evvelâ mücähede-i nefsanıyeyi herşeye takdim ve sıfat-ı mezmûmeyi mahv. alâik-ı dünyeviyeden inkita', hakikat-ı himmetle Cenab-ı Hak'ka teveccüh ettiğinden kalb-i münevverinden hicab-ı zulûmat, inâyet-i Hak'la inkişaf ve Rahmet-i İlâhiyye feyezân ve Nur-u Samedanîlemean edip sırrına mazhariyetle sadr-ı şerifi münşerih olup, Rahmet-i Sübhaniyye ile sırr-ı melekût mir'at-ı kalbine münkeşif ve hakaik-ı

imaniye ve Kur'aniye tele'lü' ettiğinden şüphesiz Risale-i Nur, doğrudan doğruya ilhamî, ilâhî ve ihsan-ı Rahmanî, ikram-ı Rabbanî, feyz-i Samedanî, intak-ı Sübhanî, hem i'caz-ı manevî-i Kur'anî., hem makbul-ü Şâh-ı Risalet (A.S.M.), hem memduh-u Şâh-ı Velâyet (R.A.).. hem mergûb-u Şâh-ı Geylanî (K.S.).. hem Kur'an-ı Mu'ciz-ül Beyan'ın semâ-i manevîsinde parlayan hidayet ve tevfik güneşlerinin nurlarının in'ikâsı.. hem sırr-ı veraset-i kâmile-i Nebeviyye (A.S.M.) cihetiyle Resûl-i Ekrem'e (A.S.M.) ihsan olunan cevâmi-ül kelim gibi, Üstadımıza dahi kalîl-ül-lafz, kesîr-ül mâna, kelimat-ı câmia ikram olunması., hem Üstadımız, Esmâ-ül Hüsnâ'dan ism-i Bedî'a mazhariyetinden, telifi olan Risale-i Nur, kelimat-ı bedîa ve tâbirat-ı garibe ile müzeyyen olması., hem tercüme olunacak kelimat-ı Arabiyyede Üstadımız yalnız lügatça sathî mânaları düşünmeyip belki gayet geniş ve pek kudsî olan iman ve Kur'an hakikatlarını nazara alarak gayet hârika deliller, zâhir bürhanlar, kat'î hüccetler isbat ve beyan ettiğinden o kelimat, ifade edip baktıkları küllî hakikatlardan, kudsî mânalardan birer ulviyyet, birer külliyyet kesbetmesi.. hem Üstadımız eskiden beri fesahat-ı âliye ve belâgat-ı fevkalâde sâhibi olduğundan, Risale-i Nur belâgat ve edebiyatça pek

yüksek bir mevkie bulunması gösteriyor ki; o nurlu kelimatı tercüme etmek imkânsızdır. "

Muhterem Mehmed Feyzi Efendi muhakkik ve müdakkik bir âlim olması, sekiz sene Hz. Üstadımızın hizmetinde ve kâtibliğinde bulunması, Üstadımızdan da ders alması gibi çok mazhariyetleriyle, Risale-i Nur'un üslûbu ve ifadesi ve kelâm ve kelimeleri hakkında kanaat beyan etme hususunda âlimler ve talebeler içinde en salâhiyetdar bir şahsiyet olması noktasından, bu parça çok ehemmiyetli ve merhum ağabeyin Risale-i Nur'u nasıl anladığının parlak bir misalidir.

Abdülkadir Badıllı naklediyor:

"1969'da Arabî Mesnevî'yi tab'etmek için teşebbüse geçtiğimizizde; aslen Arabça olan Mesnevî'nin içinde geçen bazı Türkçe kelimelerin Arabçaya tercümesi lâzımdır, çünkü bu kitab Arabçadır ve Arabların içinde neşredilecektir, diye merhum Zübeyr Ağabeye mektubla bildirdim. Bu hususta Zübeyr Ağabeyden gelen mektub aynen şöyledir:

"Râbian: İkinci mübarek ve müjdeli mektubunuzu aldım. Bugünkü neslin bilmediği fakat ihtiyacına binâen öğrenmek zaruretinde olduğu kelimeleri, Üstadımızın hârikulâde üslûb ve belâgatını ve hakikatleri ifade sadedinde

isti'mal ettiği lügatları aynen muhafaza etmekle hepimiz mükellef bulunmaktayız. Hem merhum ve muazzez Üstadımızın sağlığında bu hususlarda:

1- Ya sahife sonlarında veya satır içinde lügatların yanına parantez içinde yazılıp yazılmayacağına,

2- Veyahut bir Risale-i Nur mecmuasının sonuna lügatçe ilâvesine dair istenilen müsaadelere, mübeccel Üstadımız izin vermemiştir. Bir defasında şöyle buyurmuşlardı: "Bu Risale-i Nur'u tahriftir. Bir zaman birisi yapmak istedi, çok zarar verdi. Okuyanlar biraz zahmet çeksinler, lügatlardan arayıp bulsunlar."

Eğer "şimendüfer, eczahane, santral" gibi lügatlar, "Nuriye"de Arabî risalelerin içinde ise; mezkûr vazifemize ve hakikata binâen yine değiştiremeyeceğiz. Okuyan zâtlar öğrensinler. Eğer Arabçayı okuyacak yeni nesil ise, Yirminci Asrın mevki-i muallâsından hitab eden Mübelliğ-i Mübin'in, Hâdî-i Ekber'in -kim bilir akılların ermediği ne hikmete binâen yazdığı mevzubahis kelimeler misillü lügatları merak edip öğrenmek şeref-i mânevisine yükselsinler.

Hâmisen: Eğer Arabîleri başında, eğer başlıklar Türkçe ise yine aynen Türkçe olarak kalsın. Mâdem Üstadımız o büyük eseri, tekrar

tekrar okumuş ve mecmua haline getirmiş olduğu sıralarda o başlıkları aynen bırakmış; bizler de aynen bırakırız. " " , . .

- Hasta Kardeşiniz -

İşte merhum Zübeyr Ağabeyin Risale-i Nur neşrinde gösterdiği en büyük sadakat titizliğini ve en vefakâr hâlet-i ruhiyesini ve samimi telâkkisini gösteren ve bildiren ifadeleri..."

1948-1949'da Afyon hapsinde Ahmed Feyzi Ağabeyin Hz. Üstaddan gençler için risalelerin biraz sadeleştirilmesine dair mektubuna, Hz. Üstadımızın verdiği cevabdır:

"Sâniyen: Nur'un metni, izaha ihtiyacı olsa, ya satırın üstünde, ya kenarda hâşiyecikler yazılsa daha münasibdir. Çünkü metin içine girse, teksir edilen nüshalar ayrı ayrı olur, tashih lâzım gelir. Hem su-i isti'male kapı açılır, muarızlar istifade ederler. Hem herkes senin gibi muhakkik müdakkik olmaz, yanlış bir mâna verir, bir kelime ilâve eder, ehemmiyetli bir hakikati kaybetmeye sebep olur. Ben tas-hihatımda böyle zararlı ilâveleri çok gördüm. Hem benim tarz-ı ifadem, bu zamanın Türkçe-sine uygun gelmiyor. Bir parça dikkat ve teen-ni ister. Belki bunun da bir faydası, bir hikmeti var..." (Emirdağ Lâhikası, elyazma sh. 661)

1950'den sonra "Büyük Doğu" mecmuasını çıkaran meşhur yazar ve şöhretli edip Necip Fazıl Kısakürek, risalelerden bazılarını sadeleş-tirerek mecmuasında neşrettiği zaman, Hz. Üstad onu durdurmak için talebelerini vazife-lendirdi ve o neşriyatı durdurdu. Bu hususta, Üstadın hizmetkârı ve en yakın talebelerinden merhum Ceylân Çalışkan ile Zübeyr Gündüzalp, Necip Fazıl Bey'e Risale-i Nur'un sadeleştirilemi-yeyeğine dair uzun mektublar yazdılar. Müdel-lel ve mevsûk hüccetlerle onu durdurdular.

Gazetedeki aynı yazıda yazar, Şemseddin Yeşil'in risalelerden aldığı parçaları kendi ese-rinde değiştirmek neşrettiğini ve bu hareketini Bediüzzaman'ın hoş karşıladığını yazıyor.

Biz hizmetkârları yakînen biliyoruz ki; böyle dost bazı yazarları gücendirmemek için Hz. Üstadımız zâhiren muhalefeti göstermezdi. Meselâ elyazma Emirdağ Lâhikası'nda yakın talebelerine hitaben şu mektubu yazmıştır:

"Aziz sıddık kardeşlerim,

Evvelâ: Cenab-ı Hakk'a hadsiz şükrediyo-rum ki; Risale-i Nur'un neşrinde Medresetüz-zehra erkânlarının sarsılmaz, geri çekilmez himmetleri ve gayretleri, ceridelerle intişarına ihtiyaç bırakmamış. İntişardaki ihlası; ceride-lerde münâfi-i ihlâs olan cereyanlara âlet

olmaktan muhafaza etmiş. Hatta en ziyade Nurlara taraftar olan Sebilürreşad'in hakkımızda neşriyatına taraftar olamazdım. Ve hatırını kırmamak için onun teşebbüslerini zâhiren reddedemedim, fakat kalben râzı değildim. Medresetüzzehra'nın ihtiyac-ı hakiki derecesinde neşriyat-ı hâlisanesi, ceridelere ihtiyaç bırakmamış."

Risalelerden bazı bahisleri bir derece izah ederek mecmua ile neşrini isteyen âlim bir talebesine izin vermeyen mektubunda Hz. Üstad: "Sakin Şemsi gibi Nurları tağyir etmesin" diyerek izin vermez.

Aynı yazarın iddiaları arasında: Risaleler mirî malıdır. Hiç kimsenin, hatta müellifinin dahi bu eserleri sahiplenmeye hakkı yoktur" diyerek Nurları yağma yapılabilir sahipsiz bir mal şeklinde gösteren ve çok acib bir fevza kapısını açan iddiası da var. Anlaşıyor ki, bu iddia sahibi Hz. Üstadın mükerrer vasiyetlerinde ve eserlerinin çok yerlerinde "sâhibler" diye vasıflandırdığı ve Nur'un haslar dairesini teşkil eden "vârisler" ve iman hizmeti fedakârlarını âdeta hiçe sayıyor. Sözü uzun etmemek için vasiyetnameleri ve haslar dairesinin fedakârlarına dair pek çok beyanlarını külliyyat-ı Nura havale ile birkaç parçayı nakletmekle iktifa ediyoruz. Şöyle ki:

"Risale-i Nur'a sizin gibi pek ciddi sâhib ve muhafız ve vâris ve hakikatbîn ve kıymetşinas zatların benim yerimde benden daha kuvvetli, ihlâslı olarak vazife-i Kur'aniye ve îmaniyede çalıştıklarını gördüğümünden, kemal-i ferah ve sürür ve itmi'nan ve istirahat-ı kalb ile ecelimi ve mevtimi ve kabrimi karşılıyorum, beklಿಯorum." (Kastamonu L. sh. 5)

Aşağıdaki mektubu da Hazret-i Üstad; Afyon hapsinden tahliyesi zamanında kendi mübarek hattıyla yazmış ve Risale-i Nur'u mahkemede hararetle müdafaa eden ve sadakat gösteren talebelerine, mektubun başına isimlerini yazarak göndermiştir:

"Aziz sıddık kardeşlerim,

Bayram tebrikiyle beraber herbirinizi derecesine göre birer Said ve birer vârisim ve benim yerimde Nurların birer bekçi muhafızı olarak manevî bir hatraya binaen kabul ettiğimi haber verdiğim gibi, şimdi de size beyan ediyorum. Mâdem haddimden çok ziyade hüsn-ü zannınızla bana ulûm-u imaniye ve hizmet-i Kur'aniyede bir üstadlık vermişsiniz. Ben de herbirinize derecesine nisbeten eski zaman üstadlarının icazet almaya lâayık olan talebelerine icazet-i İlmiyeyi verdikleri misillü icazet veriyorum. Ve bütün kanaatımla ve ruh u

canımla sizi tebrik ediyorum. İnşâallah şimdiye kadar sadakat ve ihlâs dairesinde fevkalâde neş-i envâr ettiğiniz gibi daha parlak devam edip bu âciz, zaif, mütekaid Said bedeline binler muktedir, kuvvetli, vazifeperver Saidler olursunuz." (Emirdağ L. II sh. 6)

Risale-i Nur'un mal-i umumî olup, temellük edilememesi demek: Risalelerdeki hakikatlar, Kur'an'ın malıdır, fikir mahsulü değildir demek olduğu, külliyyatın müteferrik yerlerinde musarrahtır. Onun için bunun üzerinde daha fazla durmuyoruz.

Yazıda, risaleden alınıp değişiklik yapılan bir parça ile, asıl orijinal arasında mukayese için örnek veriliyor. Böylece o meçhul şahsın, Bediülbeyan vasfıyla tavsif edilen Risale-i Nur'un belâgatının üstünde bir belâgat sahibi olduğu fikri ihsas edilmekle, ehl-i vicdanın nazarında nasıl bir istiskale mâruz olduğu izah-tan vârestedir.

Yazar, Risale-i Nur'un bizzat te'lifindeki hâri-ka nâiliyeti, âyâtın muayyen zamanlar içinde açılıp te'life medar kudsî ilham-ı küllî olan ulviyet-i beyanını bilmemekte, düşünmemekte ve hattâ mezkûr küllî mâna ile vücuda gelen ve Nurların ders tarzı suretiyle cilvege gelen, vera-set-i Nübüvvet sırıyla, bu asrı ve gelecek asrı

nurlandıran kudsî mâhiyetini nazara almamak-
tadır.

Velev hizmet mülâhazası ile de olsa, "Risale-i Nur sadeleştirilmelidir" diye gazete lisanıyla âleme ilânat, milyonlar Nur talebelerinin akıl, kalb ve ruhlarının tâ derinliklerinden bağlandıkları Risale-i Nur'a ve te'lifindeki güzelliğine perde çekmek hükmünde telakki edilmekle, o yüce velinimetinize karşı nasıl bir sadakatsizlik ve vefasızlık örneği gösterdiğiniz, ciddi men-dar-ı teessüftür. Hz. Üstad değil sadeleştirmeye, kalem karıştırmaya dahi râzı değildir. Buna bir misal olarak da:

Hz. Üstadımız bir gün, en has talebesinin Fihrist Risalesi'ne güya mâna daha güzelleşiyor düşüncesiyle yaptığı ilâveleri görüp mütâlaadan sonra, Zübeyr'le Ceylan'ı çağırıp: "Benim Sungur ile bir muhakemem var. Onlar böyle böyle yapmışlar. Beraber gelin, mânaya dikkat edin, hangisi doğru?" deyip karşılaştırdı sonra te'lifindeki, asliyetteki mânanın şumûlü ve isabeti ortaya çıkmakla, o risaleyi getirene şiddetli bir tokat aşkedip: "Titremeli idiniz. Ben dahi kalem karıştıramıyorum. Siz nasıl kalem karıştırdınız?" diye hiddet gösterdiği, yeminle bu hâdisenin hem şâhidi hem muhatabı olarak size arz edilmiştir. İşbu keyfiyet, bilindiği halde, siz şimdi hangi üstadın, hangi Bediüzzaman'ın

sadeleştirmeye izin verdiğinden bahsediyorsunuz?

Meselemizle alâkalı bir hatırayı Ahmed Aytimur anlatıyor:

Üstadımız Samsun Mahkemesi münasebetiyle İstanbul'a geldiğinde, bir gün bu mânâda bir sohbette, şu mealde beyanda bulundular:

"Adamlar dünyevî hâcâtı için veya ticaret veya dünyevî bir maksat için tâ şarktan buraya kadar geliyorlar, masraflar yapıyor, zahmetlere katlanıyorlar. Uhrevî ve ebedî hayat ve saadeti için neden anlamağa çalışmıyor? Lügata baksın, dikkat etsin, gayrette bulunsun. Bu işte de biraz zahmet çeksinler."

Risale-i Nur'daki hakaik-ı imaniye ve Kur'aniye dersleri gibi, Nur talebelerinin hizmete, derse ve sair talebelik vecibelerine dair, Lahikalarda ve mektubatta Hz. Üstadın müteaddit ders ve tâlimleri, ihtar ve ikazları vardır. Bu husus Hizmet Rehberi'nin başında şöyle ifade edilmiş:

"Risale-i Nur müellifi muazzez Üstadımız, uzun yıllar boyunca hizmet-i Nuriyenin muhtelif safhalarında talebeleriyle birlikte mâruz bıraktığı çeşitli hallerde, zaman ve zemine münasib ve o hallere muvafık ders, ikaz ve ir-

şadlarda bulunmuştur. Risale-i Nur'daki hakik, nasilki doğrudan doğruya feyz-i Kur'an'dan mülihlem hakikat-ı imaniyedir; zaman ve zemin göre değişmez ebedî hakikatlardır. O kudûs hakikatların ders ve tâliminde, neşir ve ilânâtında da hizmete taalluk eden irşad, ikaz, teşvik ve tergibi tazammun eden şu gelecek meseleler de herhalde değişmez dersler ve esasattır ki, Nur talebeleri hayatın ve hizmetin muhtelif saha ve safhalarında onlardan istifade ederler, müşkilâtlarını giderirler." (Hizmet Rehberi, sh. 7)

Buraya kadar takdim edilen bir kısım nakil ve beyanlarla Üstad Hazretlerinin Nurların sadeleştirilmesine izin ve müsaadesi olmadığını, olamayacağını ifadeye çalıştık. Yalnız bizim buradaki cevabı yazımız, Hz. Üstadı rehber kabul edip ona sadakat gösterenler içindir. Dikkat ve insaf ile mezkûr bedihiyata nazar eden ve mektubat-ün Nur'u okuyan herkes, Hz. Üstadın bu husustaki temâyülatını yakinen görecektir.

Eğer gençliğin ve nesillerin Nurlardan istifade ve istifazaları cidden arzu ediliyorsa, bunun yolu; Nurların sadeleştirilmesi değil, bil'akis Kur'an-ı Hakîm'in bu asrın fehmine bir dersi olan Risale-i Nur'un te'lifindeki ve şimdiye kadar neşrolan asliyetindeki kudsiyeti-

ni muhafaza ile, genç ve körpe dimağlara, berrak gönüllere bu Kur'an nurlarının ulaştırılmasıdır. "Benim hizmetim ve sergüzeşte-i hayatım bir nevi çekirdek hükmüne geçmiş. İnayet-i İlahiye ile, bu zamanda ehemmiyetli bir hizmet-i imaniyeye mebde' olmak için Kur'an'dan gelen ve meyvedar bir şecere-i âliye olan Nur Risalelerini ihsan etmiş" diyen bir üstadın hayatını, şahsiyetini ve eserlerini nazara vermektir. Ve "Nur" ism-i şerifine mazhar nuranî bir külliyyetle Nurların dersinde, tahririnde, okunup yazılmasında biiznillâh tecelli eden ebedî mürşid-i manevîyi genç nesillere takdim etmektir. Ve sizden beklenen de zaten budur. Ve Allah size böyle çok büyük, çok küllî bir hizmet imkânı bahşetmiş bulunuyor. Sadeleştirme perdesi arkasında, bu küllî nimet ve mazhariyet gizlenmeye ve sathîliğe çevrilebilir. Buna asla müsaade etmeyiz ve etmemelisiniz. Evet şimdi Cenab-ı Hakk'ın bahşettiği bu kadar maddî-manevî imkânlar, inâyetler içerisinde ehemmiyetle üzerinde durulacak husus: "Kevser-i Kur'anîden süzülen tatlı, büyük bir havuzu kazanmak için bir buz parçası nevindeki şahsiyetini ve enaniyetini o havuz içine atıp eritendir" diyen bir kudsî üstadın meslek ve meşrebi içerisinde hizmete devam etmektir.

Son olarak: Hz. Üstadımızın Emirdağ ve Isparta'da dış kapının iç kısmına astırıldığı ve her gelene de okumasını emrettiği ve lâhikalar da dercedilen birkaç mektubun bazı kısımlarını takdim ediyoruz:

"Herbir adam eğer hanesinde dört-beş çoluk çocuğu bulunsa kendi hanesini bir küçük Medrese-i Nuriyeye çevirsin. Eğer yoksa, yalnız ise, çok alâkadar komşularından üç-dört zât birleşsin ve bu hey'et buldukları haneyi küçük bir Medrese-i Nuriye ittihaz etsin. Hiç olmasa işleri ve vazifeleri olmadığı vakitlerde, beş-on dakika dahi olsa, Risale-i Nur'u okumak veya dinlemek veya yazmak cihetiyle bir miktar meşgul olsalar; hakiki talebe-i ulûmun sevablarına ve şereflerine mazhar oldukları gibi, İhlâs Risalesi'nde yazılan beş nevi ibadete de mazhar olurlar. Hakiki ilim talebeleri gibi, onların maişetlerini temin hususundaki adı muameleleri de bir nevi ibadet hükmüne geçebilir diye kalbe ihtar edildi. Ben de kardeşlerime beyan ediyorum." (Emirdağ L. II sh. 104)

"Benimle görüşmek isteyen aziz kardeşlerime beyan ediyorum ki: İnsanlarla görüşmeye zaruret olmadıkça tahammülüm kalmadığından, hem şimdi tesemmümden, zâfiyetten, ihtiyarlıktan ve hasta bulunmuş olmaktan dolayı fazla konuşmıyorum. Buna mukabil kat'iyyen

size haber veriyorum ki: Risale-i Nur'un herbir kitabı bir Said'dir. Siz hangi kitaba baksanız, benimle karşı karşıya görüşmekten on defa ziyade hem faydalanır, hem hakiki bir surette benimle görüşmüş olursunuz. Ben şuna karar vermiştim ki: Allah için benimle görüşmek isteyenleri, görüşmediklerine bedel her sabah okuduklarıma, dualarıma dâhil ediyorum ve etmekte devam edeceğim." (Emirdağ L. II sh. 191)

Aynı mânâda, Hz. Üstadın hanımlar taifesine yazdığı dersindeki bir parça ile, Nurların okunmasının, semavât ehlinin takdirine mazhar olduğuna dair bir parçayı da dercediyoruz:

"Ben işittim ki; benim size câmide ders vermeliğimi arzu ediyorsunuz. Fakat benim perisaniyetimle beraber hastalığım ve çok esbab, bu vaziyete müsaade etmiyor. Ben de sizin için yazdığım bu dersimi okuyan ve kabul eden bütün hemşirelerimi, bütün mânevî kazançlarıma ve dualarıma Nur Şâkirdleri gibi dâhil etmeğe karar verdim. Eğer siz benim bedelime Risale-i Nur'u kısmen elde edip okusanız veya dinleseniz, o vakit kaidemiz mucibince; bütün kardeşleriniz olan Nur Şâkirdlerinin mânevî kazançlarına ve dualarına da hissedar oluyorsunuz." (Lem'alar: 203)

"O dersler ulûm-u imanîyeden olduğu için

bir insan yalnız kendi nefesine dinlettirse yeter. Bahusus siz daimâ bir-iki hakikî kardeşi de bulursunuz. Hem o dersi dinleyenler yalnız insanlar değil. Cenab-ı Hakk'ın zişuur çok mahlûkatı vardır ki, hakâik-ı imaniyenin istî-mâından çok zevk alırlar. Sizin o kısım arkadaşınız ve müstemi'leriniz çoktur. Hem müte-fekkirâne o çeşit sohbet-i imaniye, zemin yüzünün bir manevî zineti ve medar-ı şerefi olduğuna işaretten biri demiş:

آسمان رشك برد بهر زمین که دارد
یک دو کس یک دو نفس هر خدا بر نشیند

Yâni: Semâvat zemine gıbta eder ki; zemin-de hâlisen-lillâh sohbet ve zikir ve fikir ve tefekkür için bir-iki adam bir-iki nefes yâni bir iki dakika beraber otururlar, kendi Sani-i Zülcelâlinin çok güzel âsâr-ı rahmetini ve çok hikmetli ve süslü âsâr-ı san'atını birbirine gös-tererek Sani'lerini sevip sevdireler, düşünüp düşündürürler.

Hem de ilim iki kısımdır: Bir nevi ilim var ki, bir defa bilinse ve bir iki defa düşünülse kâfi gelirdi. Diğer bir kısmı, ekmek gibi su gibi her vakit insan onu düşünmeye muhtaç olur. Bir defa anladım, yeter diyemez. İşte ulûm-u imaniye bu kısım dandır. Önümüzdeki Sözler ekse-

riyet itibariyle inşâallah o cümledendir." (Barla Lahikası sh. 260)

Nurlarla meşgul olmanın yani okumak, dinlemek veya yazmak suretiyle işigalin aynen Hz. Üstadla manevî görüşmek ve ondan ders almak hükmüne geçtiğini ve bu dersler yalnız fikrî ve ilmî istifade olmayıp, Nura talebe olma ve şirket-i maneviye sırrına mazhariyet gibi küllî ve umumî bir hayır ve nura nailiyet bulunduğunu göstermektedir. Bu gibi küllî, kudsî neticeler ise Risalelerin sadeleştirilmesi gibi tahrifat hükmüne geçen tasarruflarla elde edilmez. Ve maksadın tam aksine, gençlerin ve nesillerin istifade ve istifazalarına mâni olunmuş olur..

Risale-i Nur neşriyatında talebelerinden

Said Özdemir Ahmed Aytimur

Hz. Üstadın hizmetinde bulunan
talebelerinden

Hüsnü Bayram Sungur